

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Kontor: Formueretskontoret
Sagsnr.: 2010-702-0142
Dok.: DBJ40356

Udkast til

Forslag

til

Lov om ændring af lov om erstatningsansvar

(Tidspunktet for ophør af krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste i visse sager omfattet af arbejdsskadesikringsloven)

§ 1

I lov om erstatningsansvar, jf. lovbekendtgørelse nr. 885 af 20. september 2005, som ændret ved § 6 i lov nr. 1545 af 20. december 2006 og § 8 i lov nr. 523 af 6. juni 2007, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, *stk. 1, 2. pkt.*, ændres »§ 31 i lov om sikring mod følger af arbejdsskade« til: »§ 17, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring«.

2. I § 2, *stk. 2*, indsættes efter »kommunalbestyrelsen«: », erstatning i henhold til en midlertidig afgørelse om erstatning for erhvervsevnetab efter lov om arbejdsskadesikring, i det omfang denne erstatning dækker en periode, hvor der også tilkommer skadelidte erstatning for tabt arbejdsfortjeneste,«.

3. I § 10, *stk. 1*, udgår », jf. lov om sikring mod følger af arbejdsskade«.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 2. Sager om skader, der er indtrådt inden lovens ikrafttræden, behandles efter de hidtil gældende regler.

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning.....	2
2. Gældende ret i hovedtræk.....	3
2.1. Erstatningsansvarslovens regler om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og erstatning for erhvervsevnetab.....	3
2.2. Arbejdsskadesikringslovens regler om erstatning for erhvervsevnetab.....	4
2.3. Sager omfattet af begge love.....	5
2.4. Højesterets domme af 18. november 2009.....	6
3. Justitsministeriets overvejelser.....	8
4. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser m.v.	9
5. Hørte myndigheder m.v.....	9

1. Indledning

I sager om personskader, der indtræder som følge af skadelidtes arbejde eller de forhold, som arbejdet foregår under, og hvor arbejdsgiveren desuden er erstatningsansvarlig for skaden efter almindelige erstatningsregler m.v., afhænger udmålingen af den erstatning, som skadelidte samlet set har krav på, af reglerne i erstatningsansvarsloven og arbejdsskadesikringsloven og samspillet mellem disse to regelsæt.

Højesteret har i to domme af 18. november 2009 refereret i henholdsvis U 2010.436 og U 2010.451 på grundlag af en fortolkning af erstatningsansvarslovens § 2 fastslået, at retten til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven ophører fra det tidspunkt, hvor skadelidte har krav på erstatning for tab af erhvervsevne i henhold til en midlertidig fastsættelse af erhvervsevnetabet sker efter reglerne i arbejdsskadesikringsloven.

Denne retstilstand kan i nogle tilfælde medføre, at en person, der kommer ud for en arbejdsskade, som arbejdsgiveren også er ansvarlig for efter almindelige erstatningsregler m.v., ikke kan kræve et ligeså stort erstatningsbeløb, som hvis den samme skade var sket i fritiden.

Formålet med lovforslaget er at sikre, at en person, som kommer ud for en arbejdsskade, ikke har ringere mulighed for at få tabt arbejdsfortjeneste dækket efter erstatningsansvarsloven, når der er en ansvarlig skadevolder, end en person, der pådrager sig en tilsvarende skade i sin fritid.

2. Gældende ret i hovedtræk

2.1. Erstatningsansvarslovens regler om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og erstatning for erhvervsevnetab

Erstatningsansvarsloven indeholder dansk rets almindelige regler om udmåling af erstatning for de forskellige former for tab, som en skadelidte efter omstændighederne har krav på at få dækket, når den pågældende er blevet påført en personskade. Loven indeholder således de nærmere regler om, hvilke poster der på baggrund af en forvoldt personskade skal betales erstatning for, og hvordan erstatningsbeløbene beregnes.

Erstatningsansvarsloven regulerer ikke spørgsmålet om, hvilke betingelser der skal være opfyldt, for at der foreligger et erstatningsansvar. Det er således blot en forudsætning for anvendelsen af lovens regler, at der er en skadevolder, der er ansvarlig for skaden i henhold til de almindelige erstatningsretlige regler (culpareglen m.v.) eller regler i særlovgivningen (f.eks. reglerne om objektivt ansvar efter færdselsloven).

Efter erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, 1. pkt., ydes erstatning for tabt arbejdsfortjeneste indtil skadelidte kan begynde at arbejde igen. Med udtrykket »kan begynde at arbejde igen« sigtes til, at skadelidte skal være i stand til at arbejde i væsentligt samme omfang som tidligere.

Hvis det må antages, at skadelidte vil lide et varigt erhvervsevnetab, ydes erstatning for tabt arbejdsfortjeneste kun indtil det tidspunkt, hvor det er muligt midlertidigt eller endeligt at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervsevne, jf. lovens § 2, stk. 1, 2. pkt.

Skæringstidspunktet for overgangen fra den ene erstatningspost – tabt arbejdsfortjeneste – til den anden – erstatning for varigt tab af erhvervsevne – kan efter bestemmelsen i § 2, stk. 1, 2. pkt., bl.a. fastlægges på grundlag af udtalelser fra Arbejdsskadestyrelsen om erhvervsevnetabet, jf. lovens § 10. Når der er tale om en sag, der tillige er omfattet af arbejdsskadesikringsloven, kan skæringstidspunktet også fastlægges på grundlag af Arbejdsskadestyrelsens afgørelser om erhvervsevnetabet efter arbejdsskadesikringslovens § 16, jf. § 17, jf. nærmere herom i afsnit 2.2 nedenfor.

En udtalelse om spørgsmålet om skadelidtes erhvervsevnetab efter lovens § 10 kan indhentes af såvel skadelidte som skadevolder. Denne udtalelse

skal så vidt muligt afgives inden 1 år og senest 2 år efter fremsættelsen af anmodningen om en udtalelse. Hvis den erhvervsmæssige situation ikke er afklaret, kan Arbejdsskadestyrelsen, når der foreligger særlige omstændigheder, afgive en midlertidig udtalelse.

Erhvervsevnetabet fastlægges efter lovens § 5, stk. 2, hvoraf det fremgår, at der ved bedømmelsen af erhvervsevnetabet skal tages hensyn til skadelidtes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og genoptræning eller lignende.

Erhvervsevnetabet beregnes i procent (erhvervsevnetabsprocenten), jf. § 5, stk. 3, 1. pkt., og der ydes ikke erstatning, såfremt erhvervsevnetabet er mindre end 15 pct., jf. § 5, stk. 3, 2. pkt.

Efter § 6 fastsættes erstatningen til et kapitalbeløb, der udgør skadelidtes årsløn (som fastlagt efter lovens § 7) ganget med erhvervsevnetabsprocenten og herefter ganget med 10 og – for så vidt angår skadelidte, der er over henholdsvis 30 og 55 år – reduceret forholdsmæssigt efter reglen i § 9.

Lovens § 8 indeholder endvidere en særlig regel om udmålingen af erstatningen for skadelidte, der ikke er fyldt 15 år.

2.2. Arbejdsskadesikringslovens regler om erstatning for erhvervsevnetab

Efter arbejdsskadesikringslovens § 48 skal arbejdsgiveren sikre sine medarbejdere mod arbejdsskader. Arbejdsgiveren skal således efter lovens § 50 tegne forsikring mod følgerne af ulykkestilfælde som defineret i lovens § 6 samt efter lovens § 55 tilslutte sig Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring mod følgerne af erhvervssygdomme som defineret i lovens § 7.

Arbejdsskadesikringsloven indeholder (ligesom erstatningsansvarsloven) regler om de erstatningsposter, der kan dækkes, herunder erstatning for tab af erhvervsevne. Efter arbejdsskadesikringsloven kan der ikke kræves erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Det er i modsætning til, hvad der gælder efter erstatningsansvarsloven, jf. afsnit 2.1 ovenfor, ikke en betingelse for erstatning efter arbejdsskadesikringsloven, at der er en ansvarlig skadevolder, jf. herved lovens § 1, stk. 1, 2. pkt.

Efter lovens § 16 afgør Arbejdsskadestyrelsen, når der efter sygebehandling, optræning eller revalidering er grundlag for at skønne over den tilskadekomnes fremtidige helbredstilstand og erhvervsmuligheder, om den tilskadekomne er berettiget til erstatning for (bl.a.) tab af erhvervsevne.

Af lovens § 17, stk. 1, 1. pkt., fremgår, at den tilskadekomne har ret til erstatning for tab af erhvervsevne, hvis arbejdsskaden har nedsat den tilskadekomnes evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde. I lighed med, hvad der gælder efter erstatningsansvarsloven, ydes erstatning ikke, hvis tabet af erhvervsevne er mindre end 15 pct., jf. § 17, stk. 1, 2. pkt.

Bedømmelsen af erhvervsevnetabet sker, jf. § 17, stk. 2, ud fra tilsvarende kriterier som efter erstatningsansvarslovens § 5, stk. 2.

Hvis den erhvervsmæssige situation ikke er afklaret, kan Arbejdsskadestyrelsen efter § 17, stk. 3, træffe en midlertidig afgørelse om erstatning for erhvervsevnetab. I modsætning til midlertidige udtalelser efter erstatningsansvarsloven, skal en sådan afgørelse efter arbejdsskadesikringsloven fastlægge, hvad det aktuelle erhvervsevnetab er, og ikke, hvad det endelige erhvervsevnetab efter endt revalidering, omskoling eller lignende må forventes at blive, jf. herved U 2002.730 H og U 2003.47 H.

Erstatning for tab af erhvervsevne i henhold til Arbejdsskadesikringsloven tilkendes som en løbende ydelse, jf. lovens § 17, stk. 5, medmindre den kapitaliseres efter reglerne i lovens § 27.

Ved fuldstændigt tab af erhvervsevne udgør den løbende ydelse 4/5 af tilskadekomnes årsløn (som fastlagt efter lovens § 24) og ved nedsættelse af erhvervsevnen en forholdsmæssig del heraf.

2.3. Sager omfattet af begge love

Arbejdsskadesager, hvor den pågældende arbejdsgiver samtidig er erstatningsansvarlig for skaden efter almindelige erstatningsregler m.v., er omfattet af både erstatningsansvarsloven og arbejdsskadesikringsloven.

Efter arbejdsskadesikringslovens § 77, 2. pkt., nedsættes kravet mod den erstatningsansvarlige i det omfang arbejdsskadesikringen har betalt eller er forpligtet til at betale erstatning efter arbejdsskadesikringsloven. Den skadelidte har over for den erstatningsansvarlige krav på forskellen mellem den erstatning, der følger af erstatningsansvarsloven, og den erstatning, der følger af reglerne i arbejdsskadesikringsloven (differencekrav).

For så vidt angår spørgsmålet om krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og erhvervsevnetabserstatning i sådanne sager gælder følgende:

- Skadelidte kan (efter omstændighederne) rejse krav om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarslovens regler herom.
- Skadelidte kan endvidere (efter omstændighederne) rejse krav om erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven og – hvis dette krav er lavere, end hvad der følger af erstatningsansvarslovens regler om erstatning for erhvervsevnetab – krav om erhvervsevnetabserstatning efter erstatningsansvarsloven fraregnet erhvervsevnetabserstatningen efter arbejdsskadesikringsloven.

Skadelidte er ikke berettiget til at forfølge et eventuelt krav efter erstatningsansvarsloven, før spørgsmålet om skadelidtes tilsvarende krav efter arbejdsskadesikringsloven er afgjort, jf. arbejdsskadesikringslovens § 77, 2. pkt., og U 1995.843 H. Før skadelidtes krav på erhvervsevnetabserstatning efter arbejdsskadesikringsloven er afgjort, kan skadelidte altså ikke forfølge et krav på (yderligere) erstatning for tab af erhvervsevne efter erstatningsansvarsloven.

Da arbejdsskadesikringsloven som nævnt ovenfor i afsnit 2.2 ikke indeholder regler om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, kan skadelidte derimod forfølge et erstatningskrav på tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven, selv om arbejdsskadesagen endnu ikke er afgjort.

2.4. Højesterets domme af 18. november 2009

Som nævnt i afsnit 1 ovenfor har Højesteret i nogle domme taget stilling til et spørgsmål om samspillet mellem erstatningsansvarslovens og arbejdsskadesikringslovens regler i visse arbejdsskadesager, hvor der er en ansvarlig skadevolder, og hvor der opstår spørgsmål om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og erstatning for tab af erhvervsevne.

Ved den i U 2009.138 refererede dom tog Højesteret stilling til skærings-
tidspunktet mellem erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og erstatning for
tab af erhvervsevne, når der efter arbejdsskadesikringsloven er truffet en
endelig afgørelse om erhvervsevnetabet.

Højesteret fastslog i denne dom, at erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, 2.
pkt., i en sådan situation må forstås således, at der skal være sammenfald
mellem det tidspunkt, hvor retten til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste
ophører, og det tidspunkt, hvor retten til erstatning for erhvervsevnetab
indtræder, således at der ved erstatningsdækningen hverken opstår »over-
lapning« eller »huller« mellem de to erstatningsposter. I sagen var skade-
lidtes ret til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste herefter ophørt på det
tidspunkt, fra hvilket skadelidte efter arbejdsskadesikringsloven var til-
kendt erstatning for erhvervsevnetab. Virkningstidspunktet for tilkendel-
sen af erhvervsevnetaberstatning blev lagt til grund som skæringstids-
punkt mellem de to erstatningsposter.

Højesteret har herefter ved to domme af 18. november 2009 refereret i U
2010.436 og U 2010.451 fastlagt fortolkningen af erstatningsansvarslo-
vens § 2, stk. 1, 2. pkt., med hensyn til tidspunktet for overgangen fra
erstatning for tabt arbejdsfortjeneste til erstatning for erhvervsevnetab,
når Arbejdsskadestyrelsen har truffet en *midlertidig* afgørelse om er-
hvervsevnetabet efter arbejdsskadesikringsloven.

I begge sager fastslog Højesterets flertal (med enslydende præmisser), at
også en midlertidig afgørelse fra Arbejdsskadestyrelsen om, at der til-
kommer skadelidte erhvervsevnetaberstatning efter arbejdsskadesik-
ringsloven, indebærer, at skadelidte efter afgørelsens virkningstidspunkt
ikke længere har ret til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Flertallet bemærkede, at erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, 2. pkt.,
bygger på en forudsætning om, at en midlertidig afgørelse om erhvervs-
evnetab efter arbejdsskadesikringsloven træffes på grundlag af en vurde-
ring af den skønnede varige indtægtsnedgang for skadelidte. Flertallet
fandt det ikke bestemmende for fortolkningen af bestemmelsen, at denne
forudsætning har vist sig ikke at være rigtig, jf. herved U 2002.730 H og
U 2003.47 H, hvor Højesteret fastslog, at erhvervsevnetabet i midlertidi-
ge afgørelser efter arbejdsskadesikringsloven skal fastsættes ud fra, hvad
det aktuelt er.

Højesterets mindretal lagde bl.a. vægt på, at formålet med bestemmelsen i erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, 2. pkt., har været, at erstatning for erhvervsevnetab først skulle afløse erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, når der foreligger det fornødne grundlag for – midlertidigt eller endeligt – at skønne over skadelidtes varige erhvervsevne.

3. Justitsministeriets overvejelser

Højesteret har ved de to domme, der er omtalt i afsnit 2.4 ovenfor, fastslået, at det følger af erstatningsansvarslovens § 2, at en midlertidig afgørelse om erhvervsevnetab efter arbejdsskadesikringsloven afskærer skadelidte fra at kunne gøre et krav om (yderligere) erstatning for tabt arbejdsfortjeneste gældende. Dette gælder, selv om en sådan afgørelse – i modsætning til midlertidige udtalelser efter erstatningsansvarsloven – fastlægger skadelidtes aktuelle erhvervsevnetab (i modsætning til det forventede varige tab).

Denne retstilstand indebærer, at erstatningen i disse tilfælde ikke nødvendigvis kompenserer skadelidte fuldt ud for det indtægtstab, der er påført skadelidte i perioden, indtil det var muligt at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervsevne.

Justitsministeriet finder, at erstatningsansvarslovens § 2 bør ændres, således at retten til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste i de omhandlede tilfælde gælder i samme omfang som i andre sager, hvor der er en ansvarlig skadevolder. Det bør i sådanne tilfælde ikke gøre nogen forskel med hensyn til muligheden for at kræve erstatning af den ansvarlige for tabt arbejdsfortjeneste, om skaden er sket i forbindelse med udførelsen af den pågældendes arbejde eller i fritiden. Bestemmelsen bør således ændres, så der tages højde for, at en midlertidig afgørelse om erhvervsevnetabet efter arbejdsskadesikringsloven adskiller sig fra en midlertidig afgørelse efter erstatningsansvarsloven derved, at afgørelsen efter arbejdsskadesikringsloven angår de aktuelle forhold, dvs. det midlertidige tab, mens afgørelsen efter erstatningsansvarsloven angår det forventede varige erhvervsevnetab.

Erstatningsansvarslovens § 2, stk. 2, om fradrag i erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste foreslås samtidig ændret således, at en erstatning for erhvervsevnetab i henhold til en midlertidig afgørelse efter arbejdsskadesikringsloven skal fradrages i skadelidtes krav på erstatning for tabt ar-

bejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven i det omfang, de to erstatningsposter dækker samme periode.

4. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser m.v.

[...]

Forslaget har ingen miljømæssige konsekvenser, ingen administrative konsekvenser for borgerne og indeholder ikke EU-retlige aspekter.

5. Hørte myndigheder m.v.

Et udkast til lovforslag har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Præsidenterne for Østre og Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten og samtlige byretter, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Advokatrådet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Danske Advokater, Danske Handicaporganisationer, Danske Regioner, Det Centrale Handicapråd, DI, Fagligt Fælles Forbund, Forbrugerrådet, Forsikring & Pension, Håndværksrådet, KL, Landsforeningen af Polio-, Trafik- og Ulykkesskadede, Landsorganisationen i Danmark, Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger og Ældre Sagen.

Vurdering af konsekvenser af lovforslag

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner		
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet		
Administrative konsekvenser for erhvervslivet		
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (§ 2, stk. 1, 2. pkt.)

Det foreslås at ændre lovens henvisning til arbejdsskadesikringsloven, således at *midlertidige* afgørelser efter arbejdsskadesikringsloven ikke i sig selv kan afskære retten til fortsat erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Der tilsigtes ikke i øvrigt ændringer af gældende ret for så vidt angår den nærmere fastlæggelse af skæringstidspunktet mellem krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og krav på erstatning for varigt tab af erhvervsevne.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger afsnit 3.

Til nr. 2 (§ 2, stk. 2)

Den i nr. 1 foreslåede ændring af erstatningsansvarsloven går ud på, at en midlertidig afgørelse om erhvervsevnetabserstatning efter arbejdsskadesikringsloven ikke afskærer retten til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven. Dette indebærer, at skadelidte efter omstændighederne inden for den samme periode med uarbejdsdygtighed kan have krav på begge erstatningsposter. Det er imidlertid ikke hensigten, at skadelidte skal kunne opnå dobbeltdækning for det midlertidige indtægts-tab, og derfor foreslås det, at det kommer til at fremgå af erstatningsansvarslovens § 2, stk. 2, at midlertidig erhvervsevnetabserstatning efter arbejdsskadesikringsloven skal fradrages i erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste, i det omfang den midlertidige erhvervsevnetabserstatning efter arbejdsskadesikringsloven dækker en periode, hvor der tillige tilkommer skadelidte erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Til nr. 3 (§ 10, stk. 1)

Ændringen er af redaktionel karakter. Lov om sikring mod følger af arbejdsskade er afløst af lov om arbejdsskadesikring, og da det fremgår af arbejdsskadesikringslovens § 81, stk. 1, 2. pkt., at Arbejdsskadestyrelsen kan afgive udtalelser efter § 10 i erstatningsansvarsloven, er det ikke nødvendigt at henviser til arbejdsskadesikringsloven i erstatningsansvarslovens § 10, stk. 1.

Til § 2

Til stk. 1 og 2

Det foreslås, at loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Sager om skader, der er indtrådt inden lovens ikrafttræden, skal efter forslaget behandles efter de hidtil gældende regler. Skadevolders erstatningspligt for erstatningspådragende handlinger, der er foretaget inden lovens ikrafttræden, skal dermed bedømmes ud fra de regler, der var gældende på tidspunktet for handlingen.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende ret

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I lov om erstatningsansvar, jf. lovbe-
kendtgørelse nr. 885 af 20. september
2005, som ændret ved § 6 i lov nr. 1545
af 20. december 2006 og § 8 i lov nr.
523 af 6. juni 2007, foretages følgende
ændringer:

§ 2. Erstatning for tabt arbejdsfortje-
neste ydes, indtil skadelidte kan begyn-
de at arbejde igen. Må det antages, at
skadelidte vil lide et varigt erhvervsev-
netab, ydes erstatning indtil det tids-
punkt, hvor det er muligt midlertidigt
eller endeligt at skønne over skadelidtes
fremtidige erhvervsevne, jf. §§ 5-8 og §
10 samt § 31 i lov om sikring mod føl-
ger af arbejdsskade.

Stk. 2. I erstatningen fradrages løn un-
der sygdom, dagpenge fra arbejdsgiver
eller kommunalbestyrelsen og forsik-
ringsydelse, der har karakter af en vir-
kelig skadeserstatning, samt lignende
ydelse til den skadelidte.

§ 10. Såvel skadelidte som skadevol-
der kan indhente en udtalelse om
spørgsmålet om fastsættelsen af mén-
graden og erhvervsevnetabsprocenten
fra Arbejdsskadestyrelsen, jf. lov om
sikring mod følger af arbejdsskade. Ud-
talelsen skal så vidt muligt afgives in-
den 1 år og senest 2 år efter fremsættel-
sen af anmodningen om en udtalelse.
Hvis den erhvervsmæssige situation
ikke er afklaret, kan Arbejdsskadesty-
relsen, når der foreligger særlige om-
stændigheder, afgive en midlertidig ud-
talelse. I så fald skal det af udtalelsen
fremgå, at den er midlertidig.

Stk. 2. Arbejdsskadestyrelsens udtalel-
se skal begrundes efter forvaltningslo-
vens § 24.

1. I § 2, *stk. 1, 2. pkt.*, ændres »§ 31 i
lov om sikring mod følger af arbejds-
skade« til: »§ 17, stk. 1, i lov om ar-
bejdsskadesikring«.

2. I § 2, *stk. 2*, indsættes efter »kommun-
albestyrelsen«: », erstatning i henhold
til en midlertidig afgørelse om erstat-
ning for erhvervsevnetab efter lov om
arbejdsskadesikring, i det omfang den-
ne erstatning dækker en periode, hvor
der også tilkommer skadelidte erstat-
ning for tabt arbejdsfortjeneste,«.

3. I § 10, *stk. 1*, udgår », jf. lov om sik-
ring mod følger af arbejdsskade«.

Stk. 3. Skadelidte og skadevolder har ret til aktindsigt i Arbejdsskadestyrelsens sag efter forvaltningslovens kapitel 4.